

Наша Победа. Моя история

Дмитрий Иванович Артеменко

Дмитрий Иванович Артеменко родился 15 мая 1930 года в с. Пигаревка Ямпольского района Сумской области Украинской ССР. Воспитывался в детском доме.

С 1941 г. по 1943 г. партизанил на оккупированной немцами территории Сумской области УССР. В 1943 г. после освобождения территории стал «сыном полка» в кавалерийской части.

Во время боевых действий был ранен осколком в ногу. В 1944 году освоил профессию водителя автороты и с частями советской армии дошёл до Кёнигсберга, где и встретил Победу.

С 1945г по 1948г. служил срочную службу в рядах Советской Армии. Всю свою трудовую деятельность был водителем. Был награжден медалями: «За боевые заслуги», «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.», «За взятие Берлина», «За освобождение Варшавы». Умер 06.07.1978 г.

СИН ПОЛКУ

У ЧЕРВНІ 1941 року в життя дванадцятирічного Дмитра Артеменка увірвалася війна. З перших днів її пішов на фронт Батько. Хлопчика забирають до школи-інтернату в Хуторі Михайлівському. Тут він подружився з Володею Александренком.

Йшли тяжкі бої. На фронт одна за одною вирушали військові частини, техніка. Липневого ранку в місто увійшла 55-а кавалерійська дивізія 8-го кавалерійського корпусу.

Друзі дізналися, що командування цікавиться становищем біля села Кам'янка, що за 20 кілометрів від Хутора Михайлівського, тому й вирішили допомогти червоноармійцям. Це було їх першим бойовим завданням, з яким справилися блискуче.

Друге завдання Дмитро одержав сам. Йому доручили пробратися в захоплене німцями рідне село Пігорівку і з'ясувати які саме частини там є. Але тут хлопця спіткала невдача.

Вороги хапали всіх і гнали до величезної клуні, щоб потім спалити живцем. Потрапив сюди і Дмитро. Пізно ввечері йому вдалося втекти. Повернувся юний розвідник з потрібними даними.

Так дванадцятирічний піонер став воїном. Він одержав форму і наган, з якого навчився влучно стріляти. В 1942 році юний воїн прийняв військову присягу. Став солдатом і його товариш Володя.

Обидва ходили в розвідку, виконували різні доручення і накази командуван-

ня. В одному з боїв Дмитро був легко поранений. Підлікувавшись, наздогнав свою дивізію.

Під Ельцем дивізія одержала поповнення — бронемашини, куди і був переведений Дмитро. Його друг став зв'язковим. Але фронтові шляхи розлучили хлопців.

В ці дні Дмитро вперше сів за кермо, щоб з'їднитися з ним на все життя. Разом з механізованим ескадроном Дмитро визволяв від ворогів Чернігів, Мозир, міста і села Білорусії, Варшаву. Дійшов до Ельби. Кінець війни зустрів у Німеччині.

Лише в 1947 році повернувся син полку з армії. На його гімнастерці виблискували медалі «За бойові заслуги», «За звільнення Варшави», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною». Юний воїн відзначений дев'ятьма подяками командування.

Понад 10 років Дмитро Іванович Артеменко трудиться на автопідприємстві водієм автобуса. Чемний, ввічливий. Дружина Наталія Григорівна працює в лікарні.

В їх сім'ї три сини. Старший, Павло, незабаром стане лікарем, середній, Сергій, пішов батьковим шляхом, закінчує Харківський автошляховий технікум, а найменший, Миколка, ще дошкільник.

В День Перемоги хочеться привітати цю сім'ю з святом, за яке боровся, будучи сином полку, Дмитро Іванович.